

Boros Imre: Barroso és az ? szívélyessége

2014 szeptember 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az Európai Bizottság hamarosan leköszön? elnöke, Manuel Barroso személyesen hozta Budapestre és adta át Orbán Viktornak az unió és hazánk hét évre szóló partnerségi megállapodásának dokumentumait.

A leköszön? bizottsági elnök részér?l a személyes megjelenést vehetjük akár nagyon udvarias gesztusnak is, ami részben kompenzálja a bizottság hazánk ellen folytatott alaptalan áskálódásait. Manuel Barroso tehát súlyt helyez arra, hogy vele kapcsolatban inkább a szépre emlékezzünk majd a jöv?ben. Aligha hiszem ugyanis, hogy további huszonhét esetben ismét venné a vándorbotot és a tagországok f?városaiba zarándokolna az értékes iratcsomókkal.

Az aktus kapcsán érdemes elmélkedni arról, hogy miként is állunk az EU-val anyagi (pénz)ügyek tekintetében, hiszen az eköré épített közbeszéd tele van valótlan, enyhén vagy súlyosan félreértelmezett narratívákkal. A ballib oldalról agyonsulykolt – és a közbeszédben berögzül? – elbeszélés szerint az unióból érkez? pénzáradat a fejlettebb tagországok áldozatvállalása a szolidaritás jegyében, hogy a fejletlenebb tagországok nívóját közelítsék a centrum országaiéhoz. Ebben az értelemben hangzik csak igazán jól a vád, amely szerint mi hálátlanok vagyunk, ha a kenyéradók kezébe harapunk, és nem követjük hangra, bet?re a bölcs tanácsokat, amelyek az EU-ból érkeznek. Mert ezeket követni kellene, mondják, még akkor is, ha esetleg a tanácsok fura módon csak ránk vonatkoznak, a többiekre nem. Nem is kötelesek követni azokat. A hangadók azt is javasolják az EU-nak, hogy ezért büntetésként zárolják Brüsszelben a nekünk szánt ajándékok áradatát, egészen addig, amíg meg nem javulunk.

A nemzetközi és a hazai ballib sajtó abszolút ebben a hangnemben tárgyalta az elmúlt években az uniós ügyeinkben keletkezett konfliktusokat.

E beszéd elfogadott frázisaival szemben azonban a magyar–uniós viszony teljesen más alapokon nyugszik. Kiegyensúlyozott, s?t inkább az unió fejlett tagországainak el?nyösebb viszonyrendszer ez. Az uniós tagságra való felkészülés másfél évtizedében (1989–2004 között) hazánk megnyitotta piacait az uniós tagországok gazdasági szerepl?i el?tt, akik éltek is ezzel a lehet?séggel b?ségesen. Mára úgy birtokolják termel?- és exportkapacitásainkat, hogy az általuk befektetett t?kéjük többszörösen megtérült a tagságunk óta eltelt tíz évben. Cégeik piaci hatékonyságát (versenyképességüket) jórészt a nyugati termelékenységi szintet elér?, de igencsak olcsó hazai munkaer?nek köszönhetik. A Magyarországon megtermelt dollár- és eurómilliárdok azonban hazánk helyett a fejlett nyugati országok cégkasszáiban landolnak, és egy részük adóként bekerül a nekünk uniós forrást biztosító nyugati államkasszákba.

Nyitott a fogyasztói és a pénzügyi szolgáltatások piaca is. Persze elmondhatjuk, hogy csak a nyugatiak számára lett nyitott, mert ezekb?l a szektorokból a hazai tulajdon szinte teljesen kiszorult. Az itt realizálható profitoknak is azonos az útja. Éves mérlegben a piacnyitásból adódó kifele irányuló pénztranszferek szerény számítás szerint is több mint kétszeresen felülmúlják a legeredményesebben lehívott uniós források összegét. A piacnyitás következtében tehát sokkal több pénz távozik a Nyugat, illetve Brüsszel, azaz az EU irányába, mint amennyi forrásként érkezik onnan hozzánk. Az már a nyugati piac- és adószabályozás kérdése, ha a nálunk el?állított profit egy része mégsem a fejlett tagországokban, hanem valahol offshore helyeken köt ki végül, mondjuk épp Luxemburgban, ahonnan az ország kis mérete miatt csak „pár fillér” csordogál vissza az EU közös költségvetésébe.

Az unió költségvetése is nyitott. Áll egyrészt a hazai adókat koncentráló részb?l, amelyet terhelnek a közös EU-kasszába történ? befizetések, ezt viszont kiegészítik az uniós közös költségvetésb?l jogosan járó és határozottan nem ajándék, hanem járandóság jelleg? transzferek. (Az EU-ból minden tagországba érkeznek transzferek, persze eltér? nagyságrendben.) Egyébként a norvég és a svájci alapok is így m?ködnek. E két ország ugyan nem tagja a szervezetnek, de élvezi az uniós piac nyitottságát, amiért ellentételként közvetlenül, s nem az EU- költségvetésen keresztül juttat forrásokat egyes jogosult tagországoknak. Ebben az értelemben van köze a pénzek elköltéséhez a fogadó kormányoknak, de a bizottság sem bújhat ki a felel?sség alól. A norvég és a svájci juttatás is magyar költségvetési pénzforrás, aligha megengedhet? tehát az önkényes pályázati bírálat, vagy a hazai törvényeket megkerül?, pénzintézeti engedélyekhez kötött tevékenység.

A két donor országnak is tudomásul kell ezt vennie.

Az átnyújtott partnerségi dokumentumok tükrözik is azt, hogy ez a mi költségvetésünk része, szemben azzal, ami az el?z? hétévi dokumentumot jellemezte. Ott a balliberális kormányzatnak az volt a véleménye, hogy a kiadásokat uniós sugallatokra kell beállítani, s olyan tételeket kell el?nyben részesíteni, amikor a pénz valamilyen módon visszajut oda, ahonnan jött. A források zöméb?l olyan árukat kell venni, amiket a donor országokból adnak el, olyan projekteket kell készíteni, amelyek kivitelezését nyugati cégek végzik. A mostani hétéves partnerségi megállapodás viszont a hazai gazdaság fejlesztését helyezi el?térbe. A pénzt úgy szándékozik elkölteni, hogy abból maximális hazai jövedelemb?vülés keletkezzen. Addig azonban, hogy ez az állapot el?álljon, hosszú út vezetett, mert a nyugati fejekben is le kellett küzdeni a „mi adakozunk” hamis tudatot és fel kellett cserélni az egyjogú „partnerek vagyunk” tudatára. Barroso szívélyessége ezt kétségtelenül jelezte.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Ajánló